

[Johs. Larsen (Tune).]

tion af kvægbestanden som over en fuldstændig vaccination af den, og jeg kunne tænke mig, at denne indre modsigelse kunne give landbrugsministeren betænkeligheder, når han nu måske skrider til gennemførelse af en abonnementsordning. Personlig kunne jeg tænke mig spørgsmålet løst gennem en udvidelse af kapaciteten af anlægget på Lindholm, som gjorde det muligt i løbet af kort tid at fremstille så megen vaccine, at man i tilfælde af truende angreb af mund- og klovesyge udefra i løbet af kort tid kunne gennemvaccinere hele landets kvægbestand. Det er den for ringe produktionskapacitet på Lindholm, som har voldt vanskelighederne under den sidste mund- og klovesygeepizooti i Danmark, og jeg ved, at man arbejder med spørgsmålet om at udvide produktionskapaciteten på Lindholm.

I et bilag til folketingsudvalgets betænkning oplyses det, at når den udvidelse, man er i gang med, er fuldført, vil man være i stand til at fremstille 4 000 l vaccine om ugen. Ved en udregning finder man ud af, at dette gør det muligt i løbet af 13—14 uger at gennemvaccinere hele landets kvægbestand. Det er altså godt og vel 3 måneder, det her drejer sig om. Det er muligt, at det er for lang tid at løbe på, og at det må kunne gøres på endnu kortere tid, hvis vi vil opnå den sikkerhed overfor skadevirkninger af mund- og klovesygen, som landbruget og samfundet som helhed har et rimeligt krav på.

Iøvrigt kan jeg tilsige mit partis støtte til en hurtig behandling og gennemførelse af lovforslaget.

Korsgaard: Det ærede medlem hr. Chr. J. Hansen gav i sit indlæg udtryk for, at han nærrede det håb, at det ville gå med mund- og klovesygen, som det er gået med kvægtuberkulosen og den smitsomme kalvekastning, at den ville dø ud. Jeg er bange for, at det er et forfængeligt håb, som ikke vil gå i opfyldelse. Mund- og klovesygen har desværre eksisteret i mange herrens år. Det er ikke med denne sygdom som med de andre sygdomme, at den er konstant i visse besætninger, og at man kender smitekilden. Mund- og klovesygen blusser op med mellemrum på 10—12 år, uden at man kan påvise, hvorfra smitten kommer, og uden

at man kan finde ud af, hvordan man egentlig skal bære sig ad for at undgå at få smitten til landet igen. Jeg tror derfor desværre, at det er et forfængeligt håb, at vi om nogle år skulle kunne sige, at verden er fuldkommen fri for mund- og klovesyge.

Det ærede medlem var inde på de tvangsforanstaltninger, som det efter lovforslaget bliver muligt for ministeren at gennemføre. Jeg er enig med det ærede medlem i, at sådanne tvangsforanstaltninger er nødvendige. Jeg er klar over, at der stadig findes enkelte mennesker, som på grund af en vis tværhed eller måske på grund af en vis frygt for, at der skal påføres besætningen andre sygdomme, vægrer sig ved at lade deres dyr vaccinere. Jeg synes, det er helt rimeligt, at landbrugsministeren i visse tilfælde kan gribe ind, således at de klovberende dyr i et bestemt område vaccineres.

Det ærede medlem var tilfreds med udgiftsfordelingen, men med hensyn til dette spørgsmål kan jeg desværre ikke være helt enig med det ærede medlem. Udgiftsfordelingen ifølge lovforslaget forekommer mig noget urimelig. Hvor ministeren påbyder vaccination i en mejerikreds, er det i første omgang mejeriet, der skal betale, men betalingen kan opkræves hos de enkelte medlemmer, og det vil efter min mening sige, at det enkelte medlem selv kommer til at betale for vaccinationen.

Ved eksportmarkeder og samlestalder kan ministeren påbyde, at der skal vaccineres indenfor en afstand af 2 km fra eksportmarkedet eller samlestalden, og i disse tilfælde skal udgiften hertil afholdes af vedkommende virksomheder, og det vil, hvis jeg forstår det rigtigt, sige, at de mennesker, der bor indenfor en afstand af 2 km fra en eksportstald eller samlestald, kan regne med gratis vaccination i fremtiden, idet jeg går ud fra, at markederne og eksportstaldene altid vil være interesseret i, at det område, i hvilket der holdes marked, er gennemvaccineret.

Ved eksporthavnene betaler staten vaccinationen. Det siger jeg i og for sig mindre til, selvom der her gælder det samme som ved markederne. Når det gælder vor eksport, må staten selvfølgelig gøre, hvad der kan gøres.

Jeg ville have fundet det rimeligt, om man i de sidste to tilfælde havde sagt, at mini-